

Rhodos 2013

Deel 6

Eigenlijk weten wij niet goed wat we de derde dag met de huurauto naar toe moeten gaan. Op het plaatsje onder de Olijfboom voor het hotel spreiden wij de kaart uit. Naar Rhodos zijn we langs de zee naar het Noorden gegaan en naar Lindos richting Oosten.

Bij 'ons' plekje voor ons hotel ontmoeten wij een heel aardige Nederlandse jonge vrouw die als verwoed de opdrachten nog moet afhandelen van haar bedrijfje in Nederland. Ze vertelt dat ze van plan is om de bus naar Rhodos in de avond te pakken. Dan is het daar heel gezellig. Dat ben ik met haar eens. Zelf zien wij ons in de avonden niet rijden.

Ongeveer 10.00 uur 's morgens gaan wij naar Kariomos Akropolis om de ruines te bekijken, richting zuiden langs de kust. De weg daar naartoe lijkt op de wegen naar Spanje. Overal Olijfbomen en Naaldbomen, evenals de steile bergwanden, de haarspeldbochten met soms 4% daling of stijging of meer.

Op vrijwel vlakke gedeelten zie ik berggeiten olijven eten langs de kant van de weg. Hier en daar is een optrekje waar honing en fruit te koop is.

Ik vraag Peter of hij ook wilt stoppen bij een Olijfbomengaard zodat ik ook Olijven kan plukken, maar hij kan niet stoppen wegens de auto's die achter hem aanrijden.

Enmaal aangekomen bij de ruines zijn wij gestrande toeristen. Het hek is dicht (wegens de staking) en wij lopen een bergpad op om iets te zien van de ruines. Daar moet ergens een groot kruis zijn, maar die is niet te zien. Ik ontmoet 3 Nederlandse dames die evenals ik, verontwaardigd zijn vanwege de staking. Wij maken een praatje en ik informeer of er nog nieuws is uit Nederland. Zelf hebben wij ook een t.v. op de kamer, maar die hebben wij nooit aan. Peter probeert

tussen de spijlen van het hek toch nog een foto te maken, vooral van het kruis.

Op advies van de Nederlandse dames gaan wij naar Salakos, een verstillid dorpje. Peter maakt wat foto's en wij duiken een taverne in voor een kop cappuccino met gebak,
De Nederlandse dames hebben in een andere taverne ook koffie gedronken.
Laat nu een van de dames in voorgaande tijden een officiële gids zijn geweest!

Zij nodigen ons uit om met hun mee te lopen, want de voormalige gids heeft nog een sleutel van een huis uit de 18^e eeuw. In ons kielzog lopen enkele Engelsen met ons mee dat natuurlijk niet de bedoeling is. Ik ben een en al bewondering hoe efficiënt het kleine huisje is ingericht. De bedstee is te bereiken met een klein trapje voor de ouders. De baby ligt in een hangwiegje bij hun aan de zolder. Op een etage lager de andere kinderen en daaronder weer een voorraadkast. De keuken bestaat uit lage houten stoeltjes en tafel. Er is een originele houten kachel, de voorraad hout netjes opgestapeld in de buurt van de kachel. Overall hangen foto's van het echtpaar dat hier ooit heeft gewoond. Ik ben vooral weg van een kast die piepend opengaat.

Keurig legt de voormalige gids ons alles eerst in het Nederlands uit en later, voor de Engelsen in het Engels. Zij wijst ons spullen aan die mij niet direct zijn opgevallen.

Nadat wij alles nauwkeurig hebben bekeken, vraagt ze of Peter misschien interesse heeft in de begraafplaats. Neen, roep ik, daar krijg ik nachtmerries van. Eigenlijk is het voor Peters fotoreportage wel van belang geweest en had ik ja moeten roepen. Ieder graf is

namelijk anders en zeker de moeite waard om op de foto vast te leggen. De voormalige gids is een zus van een van de dames en woont in Rhodos.

Nadat wij uit elkaar zijn, raden de dames ons aan naar Kritinia te gaan. Daar kleden de Grieken zich nog in de originele kleding. Zij adviseren ons daarna naar Emponas te gaan.

Behalve etalagepoppen in Griekse kleding, zien we niemand meer lopen in Griekse stijl.

Ik loop een winkel binnen, want ik heb geen rok bij mij. De aardige verkoopster komt met een beeldschone witte jurk in mijn maat. Achter in de winkel kan ik die passen. Peter loopt ook te kijken bij de kledingrekken voor een rok, maar mijn maat is er niet bij.

Wanneer ik uit het kleedhokje kom, voel ik mij veranderen van Assepoester in een prinses. De jurk zit als gegoten. Aan de ingang van de winkel hangen ook schorten. Nu ben ik helemaal geen schortmens, maar ik denk aan mijn zusje en mammi die altijd een schort dragen. Vooral Peter is helemaal weg van een schort die aan

de voorkant een zak heeft. Het is prachtig materiaal en gevoerd. Lekker makkelijk om wat in te doen. Inderdaad droeg ook Peters moeder, voor zover ik mij dat kan herinneren, ook een schort.

Aan de overkant lessen wij onze dorst. Het lijkt op Frankrijk, want het dak bestaat uit druivenranken. Wij zoeken een plekje uit de zon, maar de zon twinkelt vrolijk door het overdekte terras heen. Het is daar druk. Tafels worden bijgeschoven en blijkbaar is het een ontmoetingsplaats voor de bevolking. Natuurlijk is er een die de lachers op zijn hand heeft en het is een vrolijke boel. Bij de serveerster bestel ik een glas wijn, neen geen karaf. Peter neemt een Ouzo.

Op weg naar ons hotel zie ik regelmatig de prachtige blauwe zee. Bij elke bocht van de weg is Het Kruis te zien hoog in de lucht, maar verdwijnt weer bij de volgende bocht. Ik vraag of Peter wilt stoppen op een vlak stuk land zodat ik tussen de Olijfbomen even kan pauzeren. Gelukkig is er geen auto die vlak achter hem rijdt en kan hij stoppen. Ik loop door het dorre gras en het is een geweldige ervaring olijven te plukken.

Verder wil ik ook graag naar het strand. Vanuit ons hotel zien we vaak mensen met de bus vertrekken om elders te gaan zwemmen. Het zijn zandstranden, in tegenstelling tot die van ons die uit keien en kiezels bestaan.

Peter parkeert de wagen bij een groot

hotel. We lopen langs het hotel en bekijken de beplanting van kleine stukjes tuin. Ik zie kleine tomaten, lombokplantjes en een soort aubergine (?).

We zoeken een zitplaats uit de zon en kijken op het strand. Voor de kinderen zijn diverse glijbanen gemaakt bij het strand naar zee en dat is natuurlijk lol. Tussen de zonneaanbidders en het verhoogde eetgedeelte waar wij zitten, is een houten loopplank gemaakt zodat ze niet met zandtenen/-slippers aan tafel hoeven te gaan.

Een meisje met schattige krullen, ongeveer de leeftijd van ons jongste kleinkind, loopt heen en weer op de loopplank en stoort zich niet aan de vermaningen van haar vader.

We merken onmiddellijk dat wij bij de happy few zijn beland, want de mensen om ons heen spreken geaffecteerd.

We bestellen één portie mosselen met twee borden.

De kelners staan min of meer in de houding om bij de geringste aanwijzing toe te snellen.

Peter bestelt een Ouzo en ik een glas wijn.

De mosselen smaken nergens naar, een saus erbij of een apart bord om de lege schelpen in te droppen ontbreekt. Misschien zijn de mosselen niet gekookt in witte wijn, zoals wij dat thuis doen. Een klein mandje met kleine afgepaste sneden stokbrood zonder kruiden- of knoflookboter maakt de boel 'compleet'. Bij de

afrekening wordt voor de aparte borden € 1,00 in rekening gebracht.

Wij houden het voor gezien, geen fooi!

Om 18.00 uur zijn we weer in ons hotel. Peter levert de sleutel van de auto in bij de balie en uit is het met de pret wat betreft zelf Rhodos en omgeving te verkennen.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen